

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΖΗΛΕΙΑ

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣ ΔΩΔΕ

Πώς να μὴ ἀγαπιθοῦν; Ὁρατοὶ καὶ δάσκειαι καὶ οἱ δύο, τραγουδοῦσαν μαζί, ζοῦσαν κάθε βράδυ τὴν ἴδια παθητικὴ καλλιτεχνικὴ ζωὴ, ἔπαιζαν στὸ θέατρο ρόλους ἑρασιῶν... Δὲν καίει κανένας μὲ τὴν φωτιὰ χωρὶς νὰ καίη. Μπορεῖ νὰ λήη κανεὶς κάθε βράδυ «Σ' ἀγαπῶ!» στὸν ἄλλον χωρὶς νὰ αἰθανθῆ κάποιο βαθιὰ συγκίνησι; Ὁ ἔρωσ τους, ἐγεννήθη μέσα σ' ἄρμονικὸ περιβάλλον, ὑπὸ τοῦ ἤχους τῶν βιολιῶν καὶ τοῦ ρυθμοῦ τῆς δεξιόστερας.

Σὲ λίγο ὅλο τὸ Παρίσι ἔμαθε τὸν θῶτό τους καὶ τοὺς ἐχειροκροτοῦσε σὲ κάθε παράστασι μὲ περισσότερο ἐνθουσιασμό. Τὸ αἰσθημὰ τους ἔγινε τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας. Ὁ κόσμος πῆγαινε στὸ θέατρο ἐπιείθεος γιὰ νὰ θαυμάσῃ τὰ δύο αὐτὰ καλλιτεχνικὰ ἀστρά, ποὺ τραγουδοῦσαν ἄρμονικὰ καὶ ἀγαπῶνταν τρελλά.

Δὲν ἄργησαν ν' ἀρροβωνιστοῦν καὶ νὰ κάνουν σὲ λίγο καὶ τοὺς γάμους των. Ὁρασίθησαν αἰώνια πίστι καὶ ἀφοσίωσι, σ' ὅλη τους τὴ ζωὴ...

***

Μετὰ τὸν γάμο τὸ κοινὸν ἄργησε νὰ τοὺς ἀπολαύσῃ στὴ σκηνή.

Ὅταν ὁμις τελείωσε ἡ ἀδεία των ἐναρτίθησαν μαζί εἰς τὸ ἴδιο ἔργον. Μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, πάντα ὁ ἄνδρας εἶχε τὴν ὑπεροχὴ εἰς τὴ σκηνή.

Ἦταν μεγαλειώτερος ἡλικίας καὶ περισσότερο πεπειραμένος. Κατεῖχε τὴν αἴθουσα μὲ τὴ φωνὴ του καὶ τὴν ἐξαιρετικὴν τέχνην του. Κοινὰ του ἡ πρώτη φωνὴ φανόταν μᾶλλον σὰν μαθητή του — μὰ μαθήτρια προικισμένη μὲ μέγαν τάλαντον — μὲ ὑποσχέσις μεγαλειώτους ἐξελίξεως. Ἡ φωνὴ τῆς δὲν ἦταν ἀκόμη γεμάτη καὶ πλούσια. Οἱ ὁμοιοὶ τῆς εἶχαν τὴν λεπτότητα τῆς νεότητος.

Ὅταν ὁμις ἐναρτίσθη ἐκ νέου ποδ τοῦ κοιντοῦ, εἰς ἓνα ἀπὸ τοὺς προηγουμένων ρόλους τῆς, καὶ ἓνας ἴσος γαμάτος, πλούσιος, γλυκύτατος ἔβηκε ἀπὸ τὸ στήθος τῆς, ἀφῆκε καὶ καθάρως σὰν πηγὴ, ἀκούσθηκε μέσα στὴν αἴθουσα ἓνας ψιθυρὸς ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ συγχρόνως. Ὅλο τὸ ἐνδιαφέρον τῆς παραστάσεως συγκεντρώθηκε πλέον γύρω τῆς. Γιὰ τὴν νεαρὰ γυναίκα ἡ βραδεία ἐκείνη ὑπέσχε ἓνα ἀληθινόν τε ὄνειρον θριάμβου. Ἡ ἀμόσφαιρα τῆς φανόταν ἐλαφρὰ καὶ ἀθέωρα, γεμάτη ἀπὸ ἀκτίνας καὶ εὐτυχία.

Ὅσο γιὰ τὸν ἄνδρα, τὸ κοινὸν ἐλπισμόνησε νὰ τὸν χειροκροτήσῃ. Ἐἶχε γοητεῖσαι τοὺς πάντας ἡ γυναίκα του. Ὁ τραγουδιστῆς παρηγοιωσθῆ εἰς τὴν σειράν ἐνὸς ἀπλοῦ κομμάριου.

Βέβαια τὸ πάθος ποῦ εἶχε ἐκδηλώσει ἡ καλλιτέχνης ἐκείνη τὸ βράδυ, στὴ φωνὴ καὶ στὸ παῖξιμο τῆς ἐνεπνεύετο ἀπὸ αὐτὸν ποῦ ἀγαποῦσε. Ἐκείνος μονάχα ἔδινε τὴ μαγικὴ αὐτὴ λάμψι στὰ ὄφρα ἐκφραστικὰ μάτια τῆς. Ἀντὶ ὁμις νὰ εὐναιε ὑπερήφανο αὐτὴ ἡ σκέψις, τοῦ ἐνέπνευσε τρομερὴ ἀπογοήτευσι.

Ἡ ματαιότης τοῦ καλλιτέχνου ἤρθε ἰσχυρότερη ἀπὸ τὴν ἀγάπην του. Εἰς τὸ τέλος τῆς παραστάσεως τὸ βέβαλε μὲ τὸν διευθνήτην τοῦ θεάτρου. Ἐἶχαν ἐσχάσει νὰ τοῦ δώσουν τὴν κατάλληλὴν δόμησις, εἶχαν παραλείπει νὰ τὸν καλέσουν ἐγκάθεως στὴν τρίτην παράξι, κλπ. κ.λ.π.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ἡ εὐνοία τοῦ κοιντοῦ ἐστράφη τελειωτικῶς πρὸς τὴν πρωταίστρια. Ἡ ἐκλογὴ τῶν ἔργων, ἡ ὁμορφία τῆς, ἡ ζωὴ τῆς τῆς ἐκοίμισαν ὀλόκληρη σειρά θιαμαβεντικῶν ἐμπαντίσεων. Δὲν εἶχε παρὰ νὰ παρουσιασθῆ στὴν σκηνήν γιὰ νὰ προκαλῆ τὸν ἀπερίγραπτον ἐνθουσιασμό τοῦ κοιντοῦ, τὸ ὁποῖον τὴν ἔλατρευε. Εἰς καθεὴν ἐπιτυχίαν ὁ σύζυγός της ἰδέετο νευρικῶς, μελαγχολικῶς, θυμῶδης. Ἡ ἐπιτυχία τῆς γυναίκας του τοῦ ἔκανε τὴν ἐντόπισσι κλοπή, κλοπῆς ποῦ ἔγινε εἰς βάρος του. Ἡ δική του δόξα ἔδωκε μέρος μὲ τὴν ἡμέρα. Ἐπὶ πολλὴν καιρὸν προσπάθησε νὰ κρύψῃ ἀπὸ ὅλους, ἀπὸ τὴν γυναίκα του, τὴν ἀπογοήτευσιν αὐτὴ, ποῦ δὲν ἠθέλε νὰ δημολογήσῃ. Ἐνα βράδυ ὁμις, ἐνὸ ἐκείνη ἀνέβαινε, τὴ σκάλα τοῦ καμαρινοῦ τῆς, φορομένη μὲ μπουκέτα ποῦ εἶπε: «Ἐἴχαμε ὄφρα σάλα ἀπόψε!»

— Βρίσκεαι; ἀνήγησε ἐκείνος μὲ τὴν εἰρωνείαν καὶ πικρία, ὥστε τὰ μάτια τῆς ἀνοιξαν ἔσφραγικα.

Ὁ ἄνδρα; τῆς ἐξήλενε. Ὅμι μὲ μὰ ζήλεια συζῶγον, ποῦ θέλει

τὴ γυναίκα του ὄφρα μονάχα γιὰ τὸν ἑαυτοῦ του, ἀλλὰ μὲ μὰ ζήλεια ἠθοποῦ, ψυχρὰ, ἀμείλητη, ἀγρία... Κάποτε, διαν τελείωνε ἓνα τραγοῦδι καὶ τὰ χειροκροτήματα ἤρχοντο πρὸς αὐτὴν ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς αἰθούσης, παρατετ ἡμέρα καὶ ἐπίμονα, ἐκείνος προσποιεῖτο ἀδιαφορίαν, καὶ ἔρχετο μοχθηρὰ βλέμματι στοὺς θεατὰς. Ὁ, αὐτὰ τὰ χειροκροτήματα ποῦ ἔχουν τὸν ἤχο τοῦ χαλαστοῦ καὶ γεμίζουν τὴ σάλα, τὴ σκηνή, τὰ παρασκηνία, διαν τὴν γνώριση ἓνας ἠθοποιὸς μὰ φορὰ, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ τὰ ξεσηπῆσῃ! Οἱ μεγάλοι ἠθοποιοὶ δὲν πεθαίνουν ποτὲ ἀπὸ γερατειὰ οὔτε ἀπὸ ἀρρώστεια. Παύουν νὰ ὑπάρχουν διαν δὲν τοὺς χειροκροτοῦν πια. Ὁ τραγουδιστῆς μας, ἐνόησαν τῆς ἀδιαφορίας τοῦ κοιντοῦ κατελήφθη ἀπὸ μούρη ἀτελείωσι. Ἀδυνατίως, ἔγινε ἰδιότροπος, κακός. Προσπαθοῦσε νὰ ἀντιδράσῃ, νὰ συμβιβασθῆ τὴν ἀγάπην του καὶ τὴ ζήλεια:

— Εἶνε γυναίκα μου! Ἐπρεπε νὰ εἶμαι ὑπερήφανος, ἐπιθόριζε διαν ἄρχιζε ἡ παράστασις.

Τὸ ἀληθινὸ ὄμις αἰσθημα ἔχανετο μόλις ἔμπαινε στὴ σκηνή. Ἀγαποῦσε τὴν γυναίκα καὶ μιτοῦσε συγχρόνως τὴν ἠθοποιὴν — τὴν ἀντίηχο. Ἐκείνη ἀντιλαμβάνετο τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸν περαιοῦτο ὁμις περιποῦνται ἓνα ἄρροστο. Πρῶτα σκέφθηκε νὰ περιορίσῃ τὸ παῖξιμο τῆς, νὰ μὴ δῖνῃ ὅλη τὴ ζωὴ τῆς, ὅλα τὰ μέσα τῆς τέχνης τῆς. Αἱ ἀποφάσεις τῆς ὁμις διελόντο, στὴ θέρημ καὶ τὸ θαυμασμὸ τοῦ πλῆθους. Τὸ τάλαντό τῆς ἦτο ἀνώτερον ἀπὸ τὴ θελήσῃ. Τότε ἐξευτελιώθηκε, ἔγινε μακρὴ ἀπάντησιν τοῦ ἄνδρος τῆς. Τοῦ ζήτησε συμβουλὰς. Ἐν ὁρωσὸς ἄν ἦταν καλὴ, ἄν εἶχε ἐννοεῖ τὸ ρόλο τῆς...

Φυσικὰ ὁ ἄλλος δὲν ἦταν ποτὲ εὐχαριστήμενος. Μὲ τὸ ὑποκριτικὸ ὄφρος, ποῦ ἔχουν οἱ ἠθοποιοὶ ἀνεμεικτοῦ τους, τῆς ἔλεγε, τῆς βραδείας ποῦ ἦταν μεγαλειώτερη ἡ ἐπιτυχία τῆς:

— Πρόσεξε, μακρὴ μου... δὲν πὰς καλά... χρειάζεται λίγη μελέτη.

Κατέφυγε καὶ εἰς γελοῖες παρατηρήσεις. «Πεῖται συζαχομένη, δὲν εἶχε φωνή, ἔκανε φάλτσα... Ἄλλες φορὰς δοκίμαζε νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ τραγοῦδῆσῃ:

— Ἐρεπε, τραγοῦδας πολὺ συχνὰ. Ἐπρεπε νὰ ζητήσης μὰ ἀδεία, νὰ ξεκουράσῃς...

Ἐνα βράδυ τῆς εἶπε πάλι:

— Ἀρχίσει πολὺ γρήγορα τὸ φινάλε τοῦ νουέτου. Μοῦ χάλασε τὸ μέρος μου! Τὸ κανεὶς ἐπιτίθεσις;

Ὁ δαστευτὸς δὲν ἀντιλαμβάνετο ὅτι αὐτὸς τὸ στενοχωροῦσε στὸ τραγοῦδι τῆς, ὅτι ἐπετεύχοντο τὸν χειροκροτήματα, ὅτι ἔπρεπε τὴν πρώτην θέσιν στὴ σκηνή καὶ τὴν ἄρινη εἰς τὴ δεύτερα γραμμῆ. Δὲν παρενοῖνετο ὁμις ἐκείνη, γιὰ τὸν ἀγαποῦσε. Ἄλλωστε ἡ ἐπιτυχία καθιστῆ τὴν ἠθοποιὸν ἐπιεικῆ. Εἰς τὸ θέατρο ὅλοι ἀνελελήθησαν τὴν περιέργη αὐτὴ περίπτωσιν τῆς ἀντιηλίας. Οἱ συνάδελφοι διασκέδαζον εἰς βάρος τοῦ πρωταγωνιστοῦ καὶ τὸν κοροῖδευαν κρυφὰ καὶ φανερά. Ἐδέχετο διαρκῶς συγκαροῖτηρια γιὰ τὸ τάλαντον καὶ τὴν τέχνην τῆς γυναίκας του.

Μὰ μέρη ἐκείνη ἐδῆλωσε εἰς τὸν ἄνδρα τῆς ὅτι ἦταν ἀποφασισμένη νὰ παρατηθῆ ἀπὸ τὸ θέατρο.

— Θὰ εἰδοῦν πὰς ἐγὼ δὲν σ' ἀφίνω νὰ παῖξις! τῆς εἶπε ὀργισμένως.

Καὶ τότερομὸ μαρτῆ, ἰοξάκοιλοῦθησε καὶ γιὰ τοὺς δύο.

Ἐνα βράδυ, ποῦ ἔδινε τὴ πρώτην ἐνὸς μελοδραματός, τὴ σιγμῆ ποῦ ἔπρόκειτο νὰ εἰσελθῆ ἡ πρῆμα εἰς τὴν σκηνήν κάποιος τῆς εἶπε:

— Προσοχὴ... Φοβοῦμαι ὅτι θὰ σὰς σφουρίξουν...

Ἐκείνη ἐγέλασε. Νὰ τὴν σφουρίξουν; Καὶ γιὰτὶ; πρὸς θεοῦ; Ἦταν τριμυρισμένη ἀπὸ συμπάθειαν, καὶ θαυμασμό. Δὲν εἶχε ἔβηκε. Ἐν τοῖσις ἦταν ἄληθεια. Στὸ μέσον τῆς παραστάσεως, τῆ σιγμῆ τοῦ μεγάλου νουέτου μὲ τὸν ἄνδρα τῆς, ἐνὸ ἡ φωνὴ τῆς ἀνέβαινε κανονικὰ μὲ μὰ σειρά ἀπὸ θαυμαστέων νῦτες κρυσαλλίνες, ἀκούσθησαν σφουρίγματα ἀπὸ πολλὰ σημεῖα τῆς αἰθούσης. Τὸ κοινὸν ἦταν ἐξ ἴσου συγκεντρωμένον καὶ καταπληκτὸν μὲ αὐτὴν. Ἐνας ψιθῆρος ἀποδοκιμασίας ἀκούσθηκε στὸ σάλλ' ἐναντιωτικῶν τραγοῦσιων.

Ἐξαφνα μὰ τρελλὴ ἰδέα πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ τῆς:

Ὁ ἄνδρας τῆς ἦταν κοντὰ τῆς; στὴ σκηνήν, καὶ τὴν κούταζε μὲ ἓνα μοχθηρὸ μετρίσμα... Ἦ δὲν τυχιώμενη ἀνελελήθη περὶ τίνος ὀρεκτοῦ. Οἱ λυμοὶ τὴν ἐλυτάνων. Δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ δάχρυά τῆς καὶ ἐξηπνῆσθη εἰς τὰ παρασκηνία...

Ὁ ἄνδρας τῆς εἶχε βάλει ἀνθρώπους νὰ τὴν σφουρίξουν. Ἦταν τόσο φακτὸ, τόσο ὀδυνηρὸ! Ἄλφονς Ντρω.ξ

Ἐρχετο μοχθηρὰ βλέμματι στοὺς θεατὰς...